

Jak zkušený novinář přišel o místo, protože napsal pravdu o muži, o kterém se smí mluvit jenom hezky

- CZ24 News | 3. srpna 2020

USA: Ten scénář je vždy téměř jako přes kopírák. I když se v korporátních médiích většinou omylem objeví něco, co se blíží pravdě, obvykle si to vyslouží nálepku konspirační teorie. Tento pojem vládnoucí moc používá již od 60. let minulého století, jak se můžeme dočíst v pozoruhodné knize Konspirační teorie v Americe, kterou v roce 2014 napsal profesor Floridské univerzity Lance deHaven-Smith. Politolog se zde obsírně věnuje vyšetřování vraždy amerického prezidenta Johna F. Kennedyho. Její okolnosti měla prošetřit vyšetřovací komise ustanovená novým prezidentem Lyndonem B. Johnsonem, v jejímž čele stanul předseda Nejvyššího soudu USA Earl Warren.

Na konci září roku 1964, po desetiměsíčním vyšetřování, byla zveřejněna závěrečná zpráva Warrenovy komise. Podle ní „nebyla zjištěna žádná spojitost atentátu s domácím či zahraničním spiknutím, ani zapojení žádných jiných osob či skupin do atentátu“. Komise dospěla k jednoznačnému závěru, že pachatel Lee Harvey Oswald byl osamělým vyšinutým střelcem. A když byl následně za ještě podezřelejších okolností při převozu do vězení zavražděn údajný vrah Oswald, hodila to na dalšího „osamělého vraha“ Jacka Rubyho. A jak zemřel pan Ruby? Inu, když se chtěl odvolat proti svému odsouzení, než mohl začít nový soudní proces, „nečekaně“ onemocněl a zemřel.

A protože by této historce mohli uvěřit pouze lidé mdlejšího rozumu, většina Američanů tuto lež odmítla přijmout. A právě v této fázi, kdy hrozilo, že by lidé chtěli znát pravdu o smrti oblíbeného prezidenta a příliš do toho „vrtali“, byl poprvé použit psychologický termín konspirační teorie. Podle profesora deHavena-Smitha terminus technicus uvedla do oběhu Ústřední zpravodajská služba, známá pod zkratkou CIA, a to v interním dokumentu z roku 1967 pojmenovaném „Countering Criticism of the Warren Report“ (Obrana proti kritice Warrenovy zprávy). CIA se rozhodla vzrůstající nespokojenosti lidí s výsledkem vyšetřování a pochybnostem čelit velice chytrým způsobem. Přešla do útoku tím, že systematicky napadala věrohodnost všech lidí, kteří si u podezřelé smrti prezidenta Kennedyho kladli důležité otázky. Každý, kdo nevěřil oficiální verzi, která přitom byla mnohem obtížněji uvěřitelná než jakákoli divoká teorie, jež člověka může napadnout, byl v médiích očerněn a hanlivě označen jako příznivec konspirační teorie. Nebylo tedy třeba zkoumat, jaká je realita, ale rozdala se nálepka a články v korporátních médiích měly všechny pochybovače zesměšnit a konformnější lidi motivovat k tomu, aby si radši nic nemysleli nebo alespoň nic neříkali.

Lance deHaven Smith v knize upozorňuje, že kampaň CIA na popularizaci termínu „konspirační teorie“, jejímž účelem bylo zesměšnit všechny, kteří pochopili, že to se smrtí Kennedyho bylo nějak jinak, musí být považovaná za jednu z nejúspěšnějších propagandistických iniciativ všech dob.

Strategie to byla natolik účinná, že se od té doby používá při pokrytí každé „levárny“. Útočí totiž na jednu důležitou lidskou vlastnost – většině lidí záleží na tom, co si o nich myslí ostatní a jak důležité vypadají ve společnosti. Nesnesou, aby vypadali jako blázni či hlupáci, a tak radši uvěří jakékoli hlouposti jen proto, že budou označeni jako ti rozumní a normální. Jak se říká, vítězná taktika se nemění. A tak, jakmile mocní od těch dob potřebují uskutečnit něco důležitého, od útoků 11. září 2001 přes války v Afghánistánu a Iráku po koronavirus, nesmí u toho chybět ani články o tom, jak si blázniví lidé vymýšlejí konspirační teorie. Kde je pravda, není důležité – ten, kdo pochybuje, musí být zesměšněn, a ten, kdo věří tomu, co mu politici říkají, je ten chytrý. Takto jde s lidskou společností

krásně a bezbolestně manipulovat.

Lidé už jsou z médií tak zblblí, že lze stejnou taktiku použít dokonce i v případě, že se konspirační teorie prokáže jako pravdivá. Viz například incident v Tonkinském zálivu, na jehož základě začala válka ve Vietnamu a který se, jak ukázaly nově odtajněné dokumenty, nikdy nestal. Pravdu již sice známe, ale nikoho nezajímá a opakuje se stejně jako celou dobu předtím oficiální lež. Nebo ovlivňování počasí pomocí rozprašování aerosolů do oblak, aby pršelo, nebo naopak aby nepršelo. Je potvrzené, že se počasí ovlivňuje, ale jakmile to řeknete, jste bláznivý konspirační teoretik.

O falešných záminkách, které posloužily k rozpoutání války v Iráku či v Afghánistánu, jež dodnes v podstatě neskončily, pak ani není třeba mluvit. Ono stačí dneska v přímém přenosu sledovat frašku kolem koronaviru, která rovněž o leccems vypovídá. Přesto, že se mnoho konspiračních teorií ukázalo jako pravdivých (a mnohé další to čeká), hanlivý nádech způsobený dlouholetou propagandou je tak silný, že lživá oficiální verze platí v médiích i poté, co byla vyvrácena. Stačí jen vypustit do éteru „konspirační teorie“ a je klid.

A každý, kdo řekne skutečná fakta, automaticky spadne do kolonky „konspirační teoretik“ či „dezinformátor“, bez ohledu na fakta. Ta většinu lidí, zdá se, vůbec nezajímá. Daleko víc lidí zajímá, co se o čem říká, než co se doopravdy stalo. A o to právě jde.

Občas se stane, že i někdo v korporátních médiích, která mají na tomto stavu zásadní podíl svým šířením propagandy a kampaní proti lidem, kteří pochybují o verzích událostí tak, jak je tato média a politici předkládají, řekne nebo napíše pravdu. Anebo poruší omertu o věcech, o kterých se nemluví. Je pak velmi zajímavé sledovat, jak je tato „taktika CIA“ používána i ve vlastních řadách v neměnné podobě. Doplnována je jinou osvědčenou strategií – ignorováním skutečností, které se nehodí nebo by mohly tento mediální hrad postavený ze lží zbořit jako domeček z karet.

Na konci července se o tom přesvědčil i zkušený komentátor listu Chicago Tribune John Kass. Novinář, který v těchto novinách působí již 23 let, ve svém sloupku 22. července napsal, že „jde o velká města vedená demokratickými starosty, kde se vraždění a střelení gangů vymklo kontrole a kde mají dosud živá centra měst našlápnuto k tomu, aby se stala městy duchů“. „Ale tato demokratická města jsou také místa, kde levicový miliardář George Soros utratil miliony dolarů na pomoc při instalaci bojovníků za liberální sociální spravedlnosti na místa státních zástupců, čímž přetvořil soudní systém v Americe (...)“ Tito Sorosovi státní zástupci podle Kasse tolerují násilí v ulicích tím, že násilníky netrestají, ale propouštějí.

To, že George Soros se svými miliardami sponzoruje všemožné protisystémové aktivity, jako je podpora násilnického hnutí pustošícího Ameriku Black Lives Matter či nelegální migrace nebo různé moderní genderové či LGBT ideologie, je faktem. Soros platí také „novinářské“ projekty a ceny, jeho Nadace otevřené společnosti působí ostatně i u nás. Sponzoruje též projekty, které mají za úkol označovat všechny, kdo jen neopakují oficiální narativy a používají vlastní mozek, plošně za konspirační teoretiky. Nejnověji třeba Atlas konspirací, který vznikl ze Sorosových peněz při Ústavu informačních studií a knihovnictví Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Mustr je vždy stejný – Soros pošle projektu peníze a projekt prosazuje jeho agendu, čímž vzniká velmi vlivná síť politických neziskových organizací. Což je umocněno tím, že jim jdou na ruku právě média.

To brzy po zveřejnění sloupku pocítil i John Kass. Nejprve se proti němu ozvala Illinoiská židovská zákonodárná frakce a obvinila jej z lhostejnosti (!). Podle sboru prý ví Kass o vzrůstajícím antisemitismu, a jeho názor označila za nepřijatelný. Kass přitom o čemkoli, coby souviselo s Židy nebo židovstvím, nenapsal ani slovo. Jediné, co s tímto tématem souvisí, je Sorosův židovský původ. Jak ale každý rozumný člověk pochopí, za ten novinář Kass opravdu nemůže.

John Kass napsal pravdu. To je v korporátních médiích vážným prohřeškem. Repro ChicagoTribune

Frakci též vadí, že Kass takto píše i přesto, že ví i o šíření „konspiračních teorií“ o Sorosovi na sociálních sítích. Ke kritice se připojila i vlivná židovská lobbistická organizace Anti-Defamation League. Pozoruhodné je, že nikdo z kritiků neřešil, zda Kass píše nebo nepíše pravdu, ale pouze to, že je Soros Žid, a tudíž by se o něm vůbec nemělo psát v jiném duchu než obdivném, jako to dělají média a organizace, které pan Soros platí. Co když ale tento pán dělá věci, které si kritiku zaslouží? Nesmí se to jen kvůli jeho původu? Podobně přišel o práci šéfkomentátor deníku The New York Times James Bennet za to, že dovolil v novinách otisknout článek kritizující násilí a rabování černošských demonstrantů z Black Lives Matters. Do černošských protestních hnutí mimochodem nalévá pan Soros miliardy, jak informovaly právě The New York Times. O tom, co vše podporuje a platí George Soros, se ví a je to fakt. Tak jak to může být konspirační teorie? Klíč k pochopení je bizarní, ale jednoduchý. Pokud tomu fandíte, napsat o tom můžete. Pokud se na to ale díváte jen trochu kriticky, jste konspirační teoretik.

Logiku to má. Když už bych sypal miliardy politikům, aktivistům, médiím a všem možným i nemožným spolkům, taky bych chtěl, aby dělaly to, zač je platím, a psaly o mně hezky. A protože pan Soros platí hodně lidem hodně dobře, ti nejen že prosazují jeho agendu a mluví o něm jen hezky, ale také mluví ošklivě o těch, kteří mají jiný názor, a obviňují je z nepěkných věcí, jako je antisemitismus, i když v kritice původ ani národnost nehraje vůbec žádnou roli. Takže pro jistotu, aby nevznikl dojem, že tohoto známého filantropa, lidumila a ochránce lidských hodnot kritizují, svolávám mu třikrát sláva. Zdarma.

Krátce po zveřejnění svého sloupku přišel John Kass o funkci vedoucího oddělení publicistiky. Vedení novin mu poslalo káravý dopis, ve kterém novináře obvinilo z náboženské bigotnosti a – samozřejmě – z podněcování konspiračních teorií. Kdo jim to poradil? Anti-Defamation League nebo Illinoiská židovská zákonodárná frakce? Či snad sám Velký náčelník?

John Kass je ale, zdá se, velmi tvrdohlavý. „Nebudu se omlouvat za psaní o Sorosovi. Nebudu sklápět hlavu před těmi, kteří mě nespravedlivě očernili. Levice nemá ráda mé politické názory. Je mi to jasné! Já ty jejich také nemám příliš v lásce,“ okomentoval kritiku ze strany deníku Kass a dodal: „Budu v psaní svého sloupku pokračovat.“ To jsme tedy zvědaví, jak dlouho.

Kdo vydrží déle

Podobný příběh, v duchu dvojího metru, kdy se v médiích napadají názoroví oponenti, ale ochraňují zločinci, kteří jsou na té „správné“ straně, nabídl americký týdeník Newsweek, jenž zveřejnil nové skutečnosti o pedofilní síti pro vyšší kruhy, kterou vedl americký „finančník“ Jeffrey Epstein. Ghislaine Maxwellová, jeho dlouholetá partnerka a komplicka, měla na Epsteinově soukromém karibském ostrově školit nezletilé dívky jako sexuální otrokyně. Podle soudních dokumentů to potvrdila jedna z obětí.

Ghislaine Maxwellová a Jeffrey Epstein, kuplíři mocných. Foto JakartaPost

Podle jedné ze sexuálních otrokyň, Virginie Giuffreyové, kterou paní Maxwellová nutila například k sexu s britským princem Andrewem, se na ostrově Little Saint James na amerických Panenských ostrovech (jaká ironie!), přezdívaném též Pedofilní ostrov, pohybovaly dívky ve věku asi od 15 do 21 let, ale i mladší. Ve výpovědi se zmínila o tom, že se na zneužívání dívek na ostrově se podílel také někdejší demokratický prezident Bill Clinton. To už je slušná ryba, co říkáte? Přesto je kolem případu víceméně ticho. Některá média sice Clintona, známého sexuálního predátora, který má na krku kupu skandálů, jež nikdo nezkoumá, sice zmiňují, ale jen tak mimochodem, ve dvou větách na straně pět dole, jako by bylo úplně v pořádku a nezajímavé, že po světě běhají úchylní prezidenti. Ono to totiž podle všeho ale asi na této planetě normální je.

Clinton sice ústy svého mluvčího vše popřel, ale podle již zpravodajské webové stránky Gawker byl veden jako jeden z pasažérů nejméně jedenácti letů Epsteinova soukromého Boeingu 727 s názvem „Lolita Express“, kterým měly být na ostrov nezletilé dívky dopravovány a ve kterém se tyto věci rovněž odehrávaly. Ale třeba je to jen nějaká zlomyslná konspirační teorie.

Když byl Jeffrey Epstein, kuplíř mocných, uvězněn, v base moc dlouho nepřežil. Zřejmě „byl oběšen“. Bylo by zajímavé tipovat, jestli vydrží Ghislaine Maxwellová déle naživu než John Kass v novinách.

Milan Vidlák